

p/ccolo

รสชาติเล็กจระหว่างบรรทัด

กะมงบกับเด็กชาย และความหมายของชีวิต

少年と犬

ฮาเสะ เซซุ

เขียน

หนึ่งฤทัย ปรัตถปรียว

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

กะมงบมีครอบครัวที่แท้จริง ฉันอยากให้มันเจอครอบครัวให้ได้
ถ้าคุณอ่านโน้ตแผ่นนี้แล้วรู้สึกแบบเดียวกันคงดี

—ฮาเสะ เซซุ

คำนำสำนักพิมพ์

สุนัขคือสัตว์ที่คุ้นเคยกับมนุษย์มาอย่างยาวนาน ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ยุคกี่สมัยสุนัขก็เป็นสัตว์เลี้ยงที่ครองใจผู้คนได้อย่างมากมาย เพราะสุนัขนั้นมีพลังพิเศษที่ช่วยเยียวยาหัวใจของมนุษย์ที่บอบช้ำให้กลับมาแข็งแรงอีกครั้ง พวกมันไม่เคยสงสัยอะไรในตัวเจ้าของเลย มีแต่คอยมอบความรักและความภักดีให้กับเรา

เรื่องราวของทะมังกีเช่นเดียวกัน ทะมังกีกับเด็กชายและความหมายของชีวิต คือเรื่องราวของสุนัขที่ชื่อทะมังกีกับผู้คนทั้งหก หลังเหตุการณ์สึนามิครั้งใหญ่ที่ประเทศญี่ปุ่น ทะมังกีพลัดหลงกับเจ้าของ และต้องไปอยู่กับคนมากหน้าหลายตา หมุนเวียนเปลี่ยนไปตามกาลเวลา

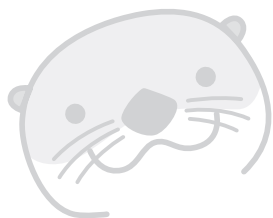
หลังจากพลัดหลง ทะมังกีได้ออกเดินทางเพื่อตามหาเจ้าของ ระหว่างทางทะมังกีเจอผู้คนมากมายและได้อาศัยอยู่กับบางคนเป็นระยะเวลานาน ในขณะที่บางคนก็เป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่ทะมังกีได้มอบบางอย่างที่สำคัญให้กับผู้คนเหล่านั้นอย่างสุดหัวใจ บางอย่างที่มีหมายถึงการมีชีวิตต่อไป แม้ช่วงเวลานั้นจะเป็นช่วงเวลาที่มีดมนที่สุดในชีวิตก็ตาม

เรื่องราวที่สำนักพิมพ์มอบให้กับผู้อ่านนี้ เป็นงานเขียนของฮาเสะ เซชู ได้รับรางวัลชนะเลิศ Naoki Prize ประจำปี 2020 รางวัลที่มอบให้กับผลงานยอดเยี่ยมของวรรณกรรมยอดนิยม โดยนักเขียนดาวรุ่งในประเทศญี่ปุ่น

จุดหมายปลายทางของทะมังกินั้นสำคัญสำหรับมันมาก แต่ระหว่างทางที่ได้พบเจอผู้คนก็สำคัญไม่แพ้กัน

สำนักพิมพ์ Piccolo ขอให้ผู้อ่านมีความสุขไปกับการเดินทางของทะมังกี

ชายหนุ่มกับสุนัข

ดอยอ่าน

สุนัขอยู่ตรงมุมหนึ่งของลานจอดรถ สวมปลอกคอแต่ไม่มีสายจูง
อาจกำลังรอเจ้าของชื่อของ ทำทางดูฉลาด แต่อดโรยมากทีเดียว

หรือเป็นสุนัขของผู้ประสบภัย...นาคากาคิ คาซึมาสะ คิดเช่นนั้น
ขณะจอดรถ

ผ่านมาครึ่งปีหลังเกิดเหตุภัยพิบัติแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ผู้สูญเสีย
บ้านจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามียังต้องใช้ชีวิตในศูนย์พักพิง
ชั่วคราว ได้ยินว่าผู้ประสบภัยบางคนพาสัตว์เลี้ยงไปอยู่ด้วยไม่ได้ เลย
เลือกพักอาศัยด้วยกันในรถแทน

คาซึมาสะเข้าร้านสะดวกซื้อ ซื้อกาแฟ คาชิบัง¹ และนูหรี เขา
กดกาแฟแบบบริการตัวเองแล้วออกมาจากร้าน จุดนูหรืออยู่ข้างแท่น
เขียนนูหรี แกะถุงขนมปังกัตกินสลับกับสูบนูหรี

สุนัขยังอยู่ มันนั่งนิ่งมองคาซึมาสะ

“เดี๋ยวนะ...”

ชายหนุ่มเอียงคอคิด ในร้านไม่มีลูกค้ารายอื่น ตรงลานจอดรถ
ก็มีรถของเขาคันเดียว

¹ 菓子パン ขนมปังแบบปิ้งรสออกหวาน สอดไส้หรือทาพวกครีม แยม ถั่วแดงบดปิ้งรสหวาน

“เจ้าของแกอยู่ในห้องน้ำหรือ”

ชายหนุ่มคุยกับสุนัข มันเดินเข้ามาหาตามเสียงทัก

สุนัขดูคล้ายพันธุ์เยอรมันเชพเพิร์ด แต่ตัวเล็กกว่าหน่อย หูและ
จมูกยาว อาจผสมระหว่างสายพันธุ์เยอรมันเชพเพิร์ดกับพันธุ์อื่น

เจ้าสุนัขเดินมาหยุดยืนตรงหน้าชายหนุ่ม ทำท่าหางนวมสุดดม
กลิ่น ซึ่งคงไม่ได้สูดกลิ่นบูห์หรือ

“นี่หรือ”

คาซึมาสะยื่นขนมปังเหนียวร่างของมัน น้ำลายเจ้าสุนัขหยดย้อย
จากปาก

“หิวหรือไง”

ชายหนุ่มบิริมขนมปังวางไว้บนมือ จ่อตรงปากเจ้าสุนัข มัน
ดมกลิ่นแล้วค่อย ๆ กิน

“อ้อ หิวสินะ รอดียว”

คาซึมาสะดับบูห์ วางถ้วยกาแฟบนแท่นเชียบูห์แล้วกลับ
เข้าไปในร้าน ยัดขนมปังที่เหลือเข้าปากรวดเดียวจนหมด

เขาซื้อของกินเล่นสำหรับสุนัขเขียนว่า ‘สันในไก่อบแห้ง’ เจ้าสุนัข
ไ่ล่มองตามร่างชายหนุ่มผ่านผนังกระจก

“เจ้าของสุนัขตัวนั้นล่ะ”

เขาถามพนักงานตรงเคาน์เตอร์คิดเงิน พนักงานเหลือบมอง
นอกร้าน สีน้าพลันหมดความสนใจ

“ไม่รู้สิครับ เห็นมันตั้งแต่เข้าแล้ว ผมว่าจะโทรแจ้งศูนย์บริการ
สาธารณสุขอยู่เหมือนกัน”

“งั้นหรือ...”

คาซึมาสะรับเนื้อไก่อบแห้งกลับมาตรงแท่นเชียบูห์ เจ้าสุนัข
กระดิกหาง

“เฮ้า กินซะ”

เขาแกะห่อ หยิบเนื้อไก่อบแห้งให้สุนัขหนึ่งแท่ง มันกินหมด
ในชั่วอึดใจ

เขายื่นให้อีกแท่งและอีกแท่ง จนมาถึงแท่งสุดท้าย

ไม่ถึงห้านาทีมันก็กินจนหมด

“หิวนำดูเลยนะแกนะ”

ชายหนุ่มยื่นมือลูบหัว เจ้าสุนัขไม่ได้ทำท่าระแวงหรืออดอ้อน
เพียงแค่มองดูเขาทำเช่นนั้น

“ไหนขอดูหน่อย”

คาซึมาสะสอดนิ้วจับปลอกคอ เป็นปลอกคอหนัง มีป้ายติดอยู่
และเขียนบางอย่างไว้

“ทะมงหรือ แก่ชื่อทะมงหรือ ชื่อแปลกดีแฮะ”

เขาคิดว่าอาจมีชื่อและที่อยู่เจ้าของด้วย ปรากฏว่าเห็นแต่
ชื่อสุนัข

ชายหนุ่มจุดบุหรี่ใหม่แล้วตีหมาแฟฟ เจ้าสุนัข...ทะมงอยู่ข้างๆ
ไม่ไปไหน ไม่ได้ตื้อขอของกินอีก แต่ก็ไม่ได้อ้อน เพียงอยู่ข้างๆ เขา
ดูอย่างกับมันคิดว่าควรทำเช่นนี้ตอบแทนหลังได้รับเนื้อไก่อบแห้ง
“ฉันจะไปแล้วละ”

คาซึมาสะบอกทะมงหลังจากสูบบุหรี่เสร็จ

ชายหนุ่มรู้สึกหิวตึงตึง เลยกวาดร้านสะดวกซื้อในเวลางาน
ก่อนหน้านี้ทำงานในบริษัทแปรรูปอาหารทะเล บริษัทก็ปิดตัวเพราะ
ภัยพิบัติแผ่นดินไหว เขาเลยต้องประทังชีวิตด้วยเงินเก็บอันน้อยนิด
จนมาได้งานปัจจุบัน เพราะฉะนั้นจะโดนไล่ออกไม่ได้

ชายหนุ่มขึ้นรถ วางถ้วยกาแฟตรงที่วางแก้ว สตาร์ตรถแล้ว
เข้าเกียร์ถอยหลัง

ทะม่งยังมองตามเขานิ่ง ๆ อยู่ตรงแท่นเขียนบุรี
คำพูดของพนักงานแว่วขึ้นในหู...ผมว่าจะโทร.แจ้งศูนย์บริการ
สาธารณสุขอยู่เหมือนกัน

ถ้าศูนย์พาไป เจ้าสุนัขตัวนี้จะเป็นอย่างไรต่อไปนะ
เมื่อคิดเช่นนั้น คาซึมาสะพลันเอนร่างไปตรงที่นั่งข้างคนขับและ
เปิดประตู

“ขึ้นมา”

เขาบอกทะม่ง มันวิ่งมากระโจนขึ้นนั่งบนเบาะ

“อยู่นิ่ง ๆ ละ ห้ามฉี่นะ บอกไว้ก่อน”

ทะม่งหมอบอยู่บนเบาะ ทำหน้าเหมือนฉี่นั้งของฉี่นั้งมา
ตั้งแต่ไหนแต่ไร

“สุนัขตัวนั้นมาได้ยังไง”

นุมะกุจินับเงินปลางมองตรงที่นั่งข้างคนขับด้วยแววตากระด้าง
ทะม่งมองมาทางคาซึมาสะ

“ผมเพิ่งเลี้ยงมันนะครับ” ชายหนุ่มตอบ

“นายมีปัญญาเลี้ยงด้วยหรือ”

นุมะกุจิดิ้นเงินใส่ซองแล้วคาบบุรี คาซึมาสะรีบหยิบไฟแช็ก
ออกมาทันที

นุมะกุจิเป็นรุ่นพี่สมัยมัธยมปลาย ขึ้นชื่อลือชาเรื่องความเกเร
ตั้งแต่สมัยนั้น หลังเรียนจบก็ไม่ได้ทำงานสุจริต กลับใช้ชีวิตในสังคม
ด้านมืดอยู่ในจังหวัดเซ็นได เขาไม่ได้ถูกรับรองว่าเป็นส่วนหนึ่งของแก๊ง
ผู้มีอิทธิพล แต่ก็ทำตัวเหมือนเป็นเช่นนั้น

ตอนนี้หนูมะกุจิทำอาชีพซื้อขายของโจร

พอเงินเก็บหมด เขามาขอพึ่งโบบุญหนูมะกุจิ เลยได้ทำงานเป็นคน
ขับรถส่งของ

“เรื่องมันยาวนะครับ...”

คาซุมาสะเล่าแบบกำกวม ขึ้นหลุดปากว่าแะเก็บสุนัขระหว่าง
ทางส่งของ มีหวังได้กินกำปั้นแน่ๆ

“เอาเถอะ เพิ่งผ่านมาครึ่งปีเองนี่ นายจะมีญาติหรือคนรู้จัก
เลี้ยงสุนัขต่อไม่ได้ก็ไม่แปลก”

หนูมะกุจิพ้นคว้นบุหรี่ปลังเื่อยคอมอง ที่นี่เป็นส่วนหนึ่งของย่าน
โกดังไม้ไกลจากท่าเรือเซ็นได มองทางทิศตะวันออกจะเห็นมหาสมุทร
แปซิฟิก ก่อนเกิดแผ่นดินไหวมีอาคารเล็กใหญ่ตั้งอยู่มากมาย แต่
ตอนนี้โดนคลื่นสึนามิซัดหายไปจนหมด

“สภาพแถวนี้โอเคขึ้นมากแล้วก็จริงเมื่อเทียบกับครึ่งปีก่อน แต่
ยังอีกนานกว่าจะเข้าที่เข้าทาง”

จากถนนที่เป็นคลื่น ยุบตัว และเต็มไปด้วยเศษซากปรักหักพัง
ก็ได้รับการปรับสภาพให้ดีขึ้น แต่พวกอาคารบ้านเรือนยังไม่ถูกฟื้นฟู
เขาได้ยินมาว่าหนูมะกุจิเช่าโกดังแห่งนี้ เมื่อก่อนเป็นโกดังสำหรับบริษัท
ขนส่ง พอไม่มีงาน บริษัทขนส่งจึงตกที่นั่งลำบาก หนูมะกุจิเลยเข้าไป
เจรจาจนได้เช่าในราคาถูก

“ฝึกให้มันเห่าเวลาตำรวจมาสิ” หนูมะกุจิพูด

“ทำได้ด้วยหรือครับ”

“ได้สิ ว่ากันว่าสุนัขฉลาดไม่ใช่เล่นนี่”

“งั้นผมจะลองแล้วกัน”

“อืม แล้วก็ฉันมีเรื่องวานนายอย่าง”

“อะไรครับ”

“นายอยากลองทำงานได้เงินเยอะหน่อยไหม เมื่อก่อนนายเคยแข่งขับโกคาร์ทที่สปอร์ตแลนด์ SUGO ใช่ไหมล่ะ”

“นั่นตั้งแต่สมัยเด็กแล้วครับ”

คาซึมาสะตอบ สมัยมัธยมต้น สุดสัปดาห์เขาเป็นต้องไปขับโกคาร์ทที่สนามแข่ง SUGO จริง เขาฝันว่าวันหนึ่งจะเป็นนักแข่งรถ F1² แต่พอตาสว่างว่าตัวเองไม่ได้มีพรสวรรค์อะไรนักก็เลิกล้มความตั้งใจ นั่นคือช่วงฤดูร้อนตอนมัธยมสาม หลังจากนั้นเขาไม่ได้จับพวงมาลัยรถโกคาร์ทอีกเลย

“ว่ากันว่าทักษะสมัยเด็กจะติดตัวไปตลอด ก่อนหน้านี้นูซูกิเองยังตกใจเลย นายขับรถให้เขานี่นี่”

“ครับ”

นูซูกิเป็นเหมือนน้องชายของมุนะกุจิ ราวสองสัปดาห์ก่อนคาซึมาสะขับพานูซูกิจากโกดังนี้ไปส่งที่สถานีรถไฟเซ็นได

“หมอนั่นบอกว่ายานายผ่อนเร่งความเร็วและเข้าโค้งนุ่ม นิ่งรถบูโรทั้งยังนึกว่าโรลส์-รอยซ์เนอะ”

คาซึมาสะเกาหัวแกรก ไม่รู้จะตอบกลับว่าอย่างไร

“นายไม่ได้ขับเก่งแต่โกคาร์ทสินะ”

“อ่า ก็อาจขับรถเก่งกว่าคนทั่วไปอยู่บ้างครับ”

“ฉันอยากให้นายใช้ทักษะการขับรถนั่นหน่อย”

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

มุนะกุจิตีบหูหรือดลันทั้ง “ฉันโดนขอให้ช่วยแก่งหัวขโมยที่เป็นชาวต่างชาตินะ ปฏิเสธไม่ได้เสียด้วย”

² FIA Formula One World Championship คำว่า 'สูตร' หมายถึงกฎกติกาที่ผู้เข้าแข่งขันและรถทุกคันต้องปฏิบัติตาม การแข่งขันรถสูตรหนึ่งแข่งด้วยความเร็วสูงถึง 360 กม./ชม. เครื่องยนต์สูงสุด 18,000 รอบ/นาที

“แก๊งหัวขโมยหรือครับ”

“จะพูดเสียงดังไปไหนวะ บ้าเอ๊ย” นูมะกุจิตีหัวผีเยะ

ชายหนุ่มใช้มือปิดปาก

“อยากให้นายขับรถไปส่งที่ที่พัก หลังจากพวกนั้นทำงานเสร็จ”

คาซึมาสะเสียวริมฝีปาก ถ้าแค่ขับรถส่งของใจและรับเงินมายังพอแก้ตัวได้ว่าทำตามคำบอก ไม่รู้เรื่องอะไรด้วย แต่นั่งรถไปด้วยกันกับหัวขโมยหลังลงมือหยกๆ นั่นอีกเรื่อง หากโดนจับได้ขึ้นมา ใครก็ต้องมองว่าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด

“คำตอบแทนเยอะนะเว้ย”

นูมะกุจิรดนิ้วชี้และนิ้วโป้งเป็นวงกลมสื่อถึงเงิน คาซึมาสะเห็นใบหน้าแม่และพี่สาวปรากฏด้านหลังวงกลมนั้น

“ขอผมคิดก่อนได้ไหมครับ”

“ได้นะได้ แต่อย่านานนักละ เดี่ยวฉันช่วย ตอบภายในสิบดาห์นี้แล้วกัน”

“ครับ”

คาซึมาสะเบนสายตาจากนูมะกุจิมองรถ ทะม่งมองเขานิ่งไม่ไหวติงอย่างกับรูปปั้นแกะสลัก

2

คาซึมาสะซื้ออาหารสุนัขมาจากห้างขายข้าวของเครื่องใช้ภายในบ้าน เขาเทอาหารใส่ชามราเม็งแล้ววางตรงหน้าทะม่ง มันเริ่มกินเสียงดังจ๊อบจ๊อบ

“หิวนำดูแฮะ ก็ผอมชะขนาดนี้”

ชายหนุ่มนั่งขัดสมาธิบนพื้นเสื่อทาทามิ สูดบุหรื่มองสุนัข

กินอาหาร ทุกครั้งที่รถจอดรอสัญญาณไฟเขียว เขาสูบบุหรี่ซึ่ง
นั่งปักหลักตรงที่นั่งข้างคนขับ ร่างปกคลุมด้วยขนเลยมองไม่ค่อยออก
แต่มันดูอบอุ่นจนกระดูกที่โครงโปนออกมาและมีสะเก็ดแผลกระจาย
ทั่วตัว

“แกมาจากไหนกันแน่”

หลังกินอาหารหมด ทะม่งเลียรอบริมฝีปาก แล้วนั่งบนพื้น
เสื่อทาทามิ

“มานี่มา”

พอคาซุมาสะกั๊กมือเรียก ทะม่งก็เข้ามาหา มันหรีดอย่าง
พึงพอใจเมื่อเขาลูบหัวและหน้าอก

เขาไม่เคยเลี้ยงสุนัขมาก่อน ไม่เคยคิดอยากเลี้ยงด้วย แต่
เอาจริงก็ไม่เลวเหมือนกัน

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น มายูมิพี่สาวเขาโทรเข้ามา

“ว่าไง” คาซุมาสะรับสาย

“ไม่ได้มีธุระหรอก แค่นี้ถึงว่าเธอทำอะไรอยู่”

เขาจับได้ทันทีว่าพี่สาวกำลังโกหก เธอคอยดูแลพยาบาลแม่
จนอ่อนล้าเต็มที่แล้ว ทั้งที่อยากโทร.มาระบาย แต่พอได้ยินเสียง
น้องชายเลยเปลี่ยนใจ

“แม่เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ก็เปล่าหรอก...”

น้ำเสียงของพี่สาวห่อเหี่ยวลง จนท้ายประโยคเป็นเสียงปน
ถอนหายใจ

ฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว แม่เริ่มมีอาการภาวะสมองเสื่อมชนิดเป็นเร็ว³

³ Younger onset dementia ภาวะสมองเสื่อมที่เกิดกับคนอายุยังไม่มาก (ต่ำกว่า 65 ปี)

อาการจัดว่ายังไม่รุนแรงเท่าไรหรือนาน แต่หลังเกิดเหตุแผ่นดินไหว จนน้องใช้ชีวิตในศูนย์พักพิงชั่วคราวระยะหนึ่ง อาการเริ่มแยลง เกิดจากภาวะเครียดของแม่เมื่อต้องจากบ้านอันคุ้นเคยไปอาศัยร่วมกับคนหมู่มาก

มายูมีอาศัยอยู่อพาร์ทเมนต์ในตัวเมือง เมื่อสภาพของแม่ย้ายแยลงก็เริ่มทนนิ่งดูตายไม่ไหว หลังทำความสะอาดและซ่อมแซมบ้านของครอบครัวเสร็จ เลยย้ายออกจากอพาร์ทเมนต์ไปอยู่กับแม่ นับจากนั้นสองเดือนหลังเกิดเหตุแผ่นดินไหว เธอคงเหนื่อยใจไม่ได้หยุดหย่อน ถึงได้ดูโรยราลงเรื่อย ๆ ไปอีกคน

มายูมิยังเป็นสาวสะพรั่งเฟื่องเข้าวัยสามสิบห้า ๆ บางช่วงจะซิกหน้าอันเหนื่อยล้าอ่อนแรงกลับดูเหมือนหญิงวัยกลางคนทีเดียว

“ขอโทษนะพี่ ถ้าผมทำตัวให้พี่พาได้มากกว่านี้ คงช่วยแบ่งเบาภาระพี่ได้บ้าง อย่างน้อยก็เรื่องเงิน”

“ช่วงยากลำบากแบบนี้ เธอไม่ต้องเก็บมาคิดมากหรอก”

“แต่...เออไอ้ ผมเพิ่งเก็บสุนัขมาเลี้ยงละ”

“สุนัขหรือ”

“คงพลัดหลงกับเจ้าของตอนเกิดแผ่นดินไหวนะ มันทั้งเรียบบ่อยและฉลาด ผมเลยเลี้ยงไว้ แล้วจะพาไปหานะ ผมเคยได้ยินเรื่องสุนัขบำบัดอะไรพวกนี้จากที่ไหนสักที่ เห็นว่าคนสูงอายุที่เจ็บป่วยหรือมีภาวะสมองเสื่อม ถ้าได้ใกล้ชิดกับสุนัขจะรู้สึกสงบสบายใจขึ้น”

“อืม พี่เคยได้ยินเหมือนกัน พามาสิ แม่คงดีใจ เมื่อก่อนแม่อยากเลี้ยงเลย”

“แม่นะนะอยากเลี้ยงสุนัข”

“ใช่สิ เห็นว่าสมัยเด็กบ้านแม่เลี้ยงสุนัข แต่พ่อเรานะไม่ยอมให้เลี้ยงสัตว์”

“เพิ่งเคยได้ยินแฮะ”

“ตอนนั้นเธอยังไม่เกิดนี่นา แม่ผิดหวัง แต่หลังจากนั้นไม่นาน พอรู้ว่าท้องเธอ ก็ลืม ๆ เรื่องสุนัขไป”

“จึ้นหรือ”

“สุนัขตัวนั้นชื่ออะไรละ”

“ทะมง” คาซึมาสะตอบ

เขารู้สึกดีใจ เมื่อพอดูย้อนเรื่องสุนัขแล้วน้ำเสียงของพี่สาวฟังดู มีชีวิตชีวาขึ้น

“ชื่ออะไรนะ แปลกดี”

“ตรงปลอกคอมีป้ายชื่อติดอยู่ เขียนไว้ว่าทะมงนะ สะกดเหมือน คำว่า ‘ทะมงเท็น’⁴”

“เออเอะ อย่างไรก็ตามเร็ว ๆ แล้วกัน พี่ว่าพี่ไม่เห็นแม้มียัม มาหลายเดือนแล้ว”

“อืม จะพาไปนะ”

“อ้า ดีจังที่โทร.หาเธอ พี่ไม่ได้รู้สึกสดชื่นแบบนี้มานานแล้ว ครบครันนี่ช่วยได้จริงๆ”

มายูมิพูดแบบนั้นแล้ววางสายไป

ทะมงนอนเซยคาบบนตักชายหนุ่ม สีหน้าสงบยามนอนหลับ และแผ่นหลังกระเพื่อมเป็นจังหวะบ่งบอกว่ามันไว้วางใจ

คาซึมาสะวางมือบนแผ่นหลังนั้นค่อย ๆ เพราะกลัวมันตื่น

ความอบอุ่นจากร่างกายของสุนัขแผ่เข้ามา

หัวใจเขาก็พลอยอบอุ่นไปด้วย

⁴多聞天 หรือท้าวเวสสุวรรณ เป็นหนึ่งในสี่เท็นโน (四天王/สี่ราชาสวรรค์) หรือท้าวจุลโลกบาล ทั้งสี่ของไทย

คาซึมาสะลองค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับทะมงทางอินเทอร์เน็ต

ทะมง สุนัข เพศผู้ เชฟเฟิร์ด พันทาง หายตัว แผ่นดินไหว...

เขาลองใส่คำค้นหาที่นี้ก็ออก แต่ไม่เจอข้อมูลเข้าเค้าเลย

พูดอีกอย่างคือไม่มีใครตามหาทะมงอยู่ ถ้าไม่ใช่ว่าเจ้าของเป็นผู้ประสบภัยเลยไม่สะดวกเลี้ยงสุนัขต่อ ก็เสียชีวิตไปแล้ว

ไม่ว่าข้อไหนก็ตาม นั่นหมายความว่าเขาเลี้ยงทะมงได้โดยไม่ต้องเกรงใจใคร

คาซึมาสะพาทะมงขึ้นรถแล้วออกเดินทาง เขาจะพาทะมงไปหาแม่ เพิ่งคุยกับมายุมิเมื่อวาน แต่ทำได้ดีทั้งที่จะรีรอทำไม

แม่กับมายุมิอาศัยอยู่บ้านเดี่ยวในย่านพักอาศัยฟากทิศใต้ของแม่น้ำนะโหริ

พอกู้เงินซื้อบ้านจัดสรรหลังมายุมิเกิดได้ไม่นาน พอพ่อเสียชีวิตก็ใช้เงินผลประโยชน์จากประกันชีวิตปิดหนี้บ้าน

ถ้าภวะสมองเสื่อมของแม่ย่าแย่งเงินต้องไปอยู่สถานดูแลผู้ป่วย เขาคุยกับมายุมิแล้วว่าต้องขายบ้านหลังนี้ แต่พอเกิดเหตุแผ่นดินไหวเรื่องนี้จึงถูกพับไปก่อน

พื้นที่บ้านทั้งหมดไม่ได้กว้างอะไร บริเวณสวนแค่พอจอดรถหนึ่งคันและปลูกแปลงดอกไม้หย่อมหนึ่ง คาซึมาสะจอดรถตัวเอง หารถคันเล็กของพี่สาวอีกที ตั๋วรถล้าเขตบ้านออกไปหน่อย แต่เพื่อนบ้านไม่เคยต่อว่า

“ไปกัน ทะมง ทำตัวดี ๆ ละ”

ชายหนุ่มสวมปลอกคอและล่ามสายจูงซึ่งซื้อมาพร้อมอาหารสุนัขให้ทะมงเสร็จแล้วค่อยลงจากรถ

“พี่ครับ ผมพาหะมาเนะ”

เขาเปิดประตูส่งเสียงไปด้านในบ้าน มายุมิตอบกลับแทบทันที

“คาซึมาสะหรือ พาสุนัขมาหรือ”

“ใช่แล้ว”

ชายหนุ่มพกผ้าขนหนูชุบน้ำมาด้วย หลังเช็ดผ้าทำให้หะมางก็พากันเข้าบ้าน มายุมิออกมาจากบริเวณอาบน้ำ

“ซักผ้าอยู่หรือ”

พอเขาถาม พี่สาวก็ตอบด้วยสีหน้าหม่นเล็กน้อย

“แม่ถ่ายราดนะ”

ดูจากสีหน้าแล้ว เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ปัสสาวะราด

“พี่ลำบากแย่เลย...”

คาซึมาสะพูด ทำได้แค่ค้อมหัวให้อย่างเกรงใจ

“ฉันทำความสะอาดจนชินแล้วละ...แต่แม่อารมณ์บูดนะสิ พวกเธอมาได้จังหวะเลย...อ๊ะ หัวดีดีจ๊ะหะมาง”

มายุมิหย่อนก้นลงนั่งแล้วยื่นมือหา หะมางดมนิ้วของเธอด้วยท่าทางผึ่งผาย ก่อนจะเลียแฉับด้วยปลายลิ้น

“หน้าตาดูฉลาดจัง” มายุมิลูบหัวสุนัข

“เข้าทำไข่ไหมล่ะ”

“ดูนี่ดี แม่ต้องชอบเจ้านี่แน่ ลองพาไปหาไหม”

“อืม”

ชายหนุ่มพาหะมางเดินไปตามระเบียบทางเดิน มีพี่สาวเดินนำ แม่อยู่ห้องแบบญี่ปุ่นด้านในสุดของชั้นหนึ่ง เป็นห้องที่กว้างที่สุดและมีแสงแดดส่องถึง

“แม่คะ คาซึมาสะมาเนะคะ เข้าไปนะคะ”

ไม่มีคำตอบรับ มายุมิเปิดประตู กลืนน้ำลายเข้าเพื่อบอกลา

ออกมา คาซุมาสะจับสายจูงให้กระชับมือ เข้าห้องไปพร้อมทะมง

“แม่เป็นอย่างไรบ้างครับ”

แม่นอนบนที่นอนปูกับพื้น เอี้ยวคอมองแปลงดอกไม้้นอกประตู
กระจก

“แม่ครับ”

เขาเรียกอีกครั้ง แม่ถึงได้หันหน้ามา

“คุณเป็นใครกัน”

ชายหนุ่มกัตรีมฝีปาก ช็อกกับคำพูดของแม่ เขารู้ว่าอาการแม่
แยลงทีละน้อย แต่เพิ่งรู้ว่าถึงขั้นจำลูกชายตัวเองไม่ได้แล้ว

“แม่ก็ว่าไป คาซุมาสะไง ลูกชายแม่”

มาซุมิยิ้มกับบรรยากาศ แต่สีหน้ายิ้มฉินบ่งบอกว่าเธอเองก็ช็อก

“อ้อ คาซุมาสะหรือลูก โตขึ้นเยอะเลยนะ”

ขณะที่ชายหนุ่มไม่รู้จะตอบกลับอย่างไรดี ได้แต่ยืนอึ้ง ทะมง
ก็เข้าไปหาแม่ซึ่งนอนอยู่ ชูจมูกเหนือใบหน้าเพื่อดมกลิ่น

“เ้า สุนัขนี้...แก...หรือว่าจะเป็นโคโตะ” แม่เอื้อมมือลูบหน้าอก
ทะมง “โคโตะ ไชโคโตะแน่ๆ ที่ผ่านมามัวไปอยู่ไหนมาอะ”

เสียงแม่เริ่มมีกังวานเหมือนเด็กน้อย

“โคโตะไหน” คาซุมาสะถามพี่สาว

“เอ สงสัยชื่อสุนัขที่แม่เลี้ยงตอนเด็กละมัง”

“โคโตะ โคโตะ”

แม่ลูบทะมง ดูราวกับว่าไม่ใช่แค่เสียง หัวใจดวงนั้นยังย้อนกลับ
เป็นเด็กน้อยด้วย

“แม่อาการแยขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่” คาซุมาสะเพ่งมองแม่

“ราวสองสามสัปดาห์ก่อน บางครั้งก็ไม่รู้ว่าฉันเป็นใคร”

“พี่ก็น่าจะบอกผม...”

“ฉันไม่อยากให้เธอกังวล...แต่คิดว่าจะบอกอยู่แหละนะ” มายูมิ
หลุดตา

“นี่” แม่พุงตัวขึ้นมา “ต้องพาโคโตะไปเดินเล่นนะ”

“นั่นสิ พวกเราไปเดินเล่นกันดีไหม”

คาซึมาสะตอบรับทันที

แม่ถือสายจูงเดินไปกับทะมงอย่างดีใจ คาซึมาสะคอยมองอยู่
ด้านหลังด้วยใจตุ้มๆต่อมๆ มายูมิคงรู้สึกแบบเดียวกัน ชีทหน้าของเธอ
จึงดูเกร็งๆ

แม้รำเริง คุยกับทะมงไม่ขาดสายและหยุดยืนก้มลงลูบมัน
ปล่อยให้ลูกสองคนกังวลกันไป

“เหมือนแม่กลับเป็นเด็กเลย” มายูมิพูด

“อืม”

คาซึมาสะพยักหน้า ไม่ใช่ว่าดูอ่อนวัย แต่เหมือนกลับไปเป็นเด็ก
มากกว่า พอเห็นแบบนี้ เขาก็กังวลว่าแม่จะทำอะไรทะเล่ทะเล่า
หรือเปล่า

ยังดีว่าทะมงช่วยให้อุ่นใจ ทั้งที่มันมาเดินแถวนี้เป็นครั้งแรก
กลับเดินกับแม่ด้วยท่าทางผึ่งผายไม่หวั่นไหวกับอะไรเลย

ถ้าเกิดอะไรขึ้น ทะมงต้องปกป้องแม่แน่...ท่าทางของมันชวน
ให้รู้สึกเช่นนั้น

“คาซึมาสะ ทำไมเดินเอื่อยนักล่ะ เร่งหน่อยๆ”

แม่หันมากัดมือเรียก แม่จำเขาได้แล้ว

“แม่เดินเร็วไปนี่นา” เขาเร่งฝีเท้าไปเดินเคียงแม่

“ไคโตะรู้เรื่องมากเกินไปไหมล่ะ มันไม่ถึงเชือกเร่ง จับจิ้งหะ
เดินไปด้วยกันนะ”

ไม่ใช่แค่น้ำเสียง คำพูดคำจาของแม่อีกฟังดูอ่อนเยาว์

“อืม ไคโตะฉลาดเนอะ” เขาลูบหัวอย่างชอบคุณทะม่ง

“มันรู้ภาษาตั้งแต่เด็กแล้ว”

มายูมิโดนถาม แม่เข้าใจว่าทะม่งคือสุนัขที่เคยเลี้ยงตอนเด็ก
น้ำเสียงและท่าทางกระปรี้กระเปร่าไม่ได้หมายความว่าอาการของแม่
ดีขึ้น

เริ่มมองเห็นแม่น้ำนะโทริแล้ว พื้นที่เพาะปลูกแผ่กว้างอยู่
บริเวณริมแม่น้ำ

แม่ทำท่าจะข้ามถนนตรงจุดที่ไม่มีทั้งสัญญาณไฟให้คนข้าม
และทางม้าลาย

อันตราย...คาซึมาสะกลืนคำพูดลงคอ

ทะม่งหยุดยืน สายจูงรั้งจนแม่ต้องชะงักฝีเท้า

“เป็นอะไรไคโตะ”

แม่ถามมันอย่างฉุน แล้วรวบรวมทุกขนาดใหญ่อีกแล่นผ่านข้างๆ
แม่ไป

“ข้ามถนนกะทันหันได้อย่างไรคะ! อันตรายนะ” มายูมิน้ำแดง

“ไม่เป็นไรหรอก มีไคโตะอยู่ด้วยทั้งตัวเนอะ”

แม่อุ้มอย่างไร้เดียงสา

คาซึมาสะสบตากับพี่สาว ลมแรงๆ พัดผ่านไป ชวนให้รู้สึก
ถึงการมาเยือนของฤดูใบไม้ร่วง

“วันนี้ได้แกช่วยไว้แท้ๆเลย ทะมง”

คาซึมาสะเอื้อมมือลูบหน้าอกสุนัขตรงที่นั่งข้างคนขับ

“แกช่วยห้ามแม่ไม่ให้โผล่พรวดไปบนถนน พี่มาเยี่ยมบอกว่า
อย่างกับเทพผู้คุ้มครองนะ”

ทะมงมองตรงไปข้างหน้าระหว่างชายหนุ่มลูบตัวมัน

หลังจากกลับจากเดินเล่นเกือบชั่วโมง แม่บอกว่าเหนื่อยแล้วนอนพัก
อย่าว่าแต่เดินเล่น เห็นว่าแม่ไม่ได้ออกนอกบ้านนานแล้วด้วย

ชายหนุ่มบอกกลับไปให้น้ำหลักปริมของแม่ แล้วออกจากบ้านมา
สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว คาซึมาสะกำพวงมาลัย
ด้วยสองมือแล้วเหยียบคันเร่ง

ก่อนเกิดเหตุแผ่นดินไหว เขาขับรถเกียร์ธรรมดา และคิดว่า
รถเกียร์อัตโนมัติไม่น่าจะเป็นรถ แต่รถของเขากลายเป็นซากรถไปแล้ว
หลังกำแพงคอนกรีตถล่มลงมาทับเพราะแผ่นดินไหว เขาไม่มีเงินซื้อ
รถใหม่ นูมะกุจิจัดรถคันนี้มาให้เพราะต้องทำงาน แต่ก็บุโรทั่งจนแทบ
ไร้ราคา เสียอยู่ตลอด และกินน้ำมันน้ำดู ลำพังประดับประดาคันนี้
ก็สิ้นเปลืองไม่ใช่น้อยแล้ว

“อยากได้รถใหม่จัง”

ชายหนุ่มพึมพำ ทะมงหันมองเขา

“อยากหาเงินให้พี่ด้วย”

ทะมงหันกลับไปมองข้างหน้า

“อยากได้เงินแฮะ”

ทะมงหา

ชายหนุ่มจอดรถบนไหล่ทางใกล้กับอพาร์ทเมนต์ เป็นพื้นที่
ห้ามจอด แต่เขาไม่เคยได้ใบสั่ง หลังเกิดแผ่นดินไหว ตำรวจยุ่งจน
ระล่ำระสาย แต่วันหนึ่งยอมกลับมาสู่ภาวะปกติ ถึงตอนนั้นต้องหา

ที่จัดให้เป็นเรื่องเป็นราว

ต้องใช้เงิน จะอย่างไรก็ต้องใช้เงิน

พอกลับถึงห้อง ชายหนุ่มให้ทะมึงกินอาหารสุนัข ส่วนตัวเอง
กินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป

“แกกินดีกว่าฉันอีกนะเนี่ย”

คาซึมาสะมองดูเจ้าสุนัขกินง่ำๆ พลังพูด ก่อนจะคาบบุหรี่แบบ
กระปัดกระเปียด นึกโกรธตัวเองว่าบนเรื่องพรรคนี้นี้ได้อย่างไร

มีคนโทร.เข้าโทรศัพท์มือถือ มายูมินั่นเอง

“ว่าไงพี่” เขารับสาย

“แม่ตื่นขึ้นมากับบ่นใหญ่เลยว่าไคโตะหายไปไหน”

“เอาไว้มพามันไปหาอีก”

“แม้ว่าเร่จขึ้นเวลาเจ้าทะมึงมาก็ดีหรอก แต่พี่กังวลนิดหน่อย
อย่างตอนนี้แม่อังงเป็นเด็กเลย แล้วก็พี่บอกว่าเธอจะเป็นคนพา
ไคโตะมา แต่แม่ลืมหืมอีกแล้ว”

“ลืมหืมอะไร”

ได้ยินเสียงถอนหายใจแทนคำตอบ

“ถึงเวลาคงต้องให้แม่ไปอยู่สถานดูแลฯ” คาซึมาสะพูด

“เราจะเอาเงินมาจากไหน”

หลังไปะหน้บ้าน เงินจากประกันชีวิตพ่อเหลืออยู่ไม่เท่าไหร่
มายูมิคอยดูแลแม่ด้วยเงินนั้นกับเงินเก็บน้อยนิดของตัวเอง ยังคิดว่า
ญาติฝ่ายแม่เป็นเกษตรกรเลยส่งพวกข้าวและผักมาให้กินอยู่เสมอ
เลยพอประทังชีวิตกันได้

“ขอโทษนะพี่”

“ไม่ต้องขอโทษ เราเป็นครอบครัวเดียวกัน”

ชายหนุ่มวางสายแล้วขยี้ดบบุหรื

“ทะมง ฉันว่าจะรับงานนะ”

เขาคุยกับสุนัข มันกินอาหารเสร็จก็หมอบอยู่ข้างเขา

“นุเมะกุจิเสนองานให้ เสียกว่างานตอนนี้นักโข แต่ทำเงินได้อีกอย่าง ฉันว่านายจะคอยปกป้องฉัน เหมือนอย่างปกป้องแม่ฉันนี่ไง”

ทะมงหลับตา แต่ทุกครั้งที่คาซุมาสะพูด หูมันกระดิกเล็กน้อย

“ต้องหาค่าอาหารของแกด้วยนี่นา ฉันรับงานละกัน”

ทะมงลืมหืมตามองชายหนุ่ม

เอาสิ...เขารู้สึกเหมือนมันบอกเช่นนั้น

4

ผู้ชายสามคนออกมาจากแมนชั่น ทั้งหมดรูปร่างเล็ก ผิวคล้ำ
คนหนึ่งเข้ามาใกล้รถ เคาะกระจกหน้าต่างฝั่งคนขับ คาซุมาสะ

ลดกระจกลง

“ไซ่คิมุระไหม”

เขาเอ่ยถึงชื่อปลอมของคาซุมาสะ

“ใช่ครับ”

“ฉันมิเกล” เขาพูดภาษาญี่ปุ่นคล่องแคล่ว

“ส่วนนี้โฮเซ่และริกกี”

คาซุมาสะพยักหน้า จะอย่างไรก็ชื่อปลอมอยู่แล้ว

“ขึ้นรถเถอะ”

มิเกลชวนอีกสองคน ผู้ชายชื่อโฮเซ่ นั่งข้างคนขับ ส่วนมิเกลกับ
ริกกี นั่งเบาะหลัง

มิเกลพูดอะไรบางอย่าง หมอนั้นเห็นทะมงตรงพื้นที่เก็บสัมภาระ
นั่นเอง มันอยู่ในกรงที่คาซุมาสะเตรียมให้

“ทำไมมีสุนัขด้วยละ” มิเกลเอ่ยปากถาม

“มันเป็นเทพผู้คุ้มครองของผมนะ เข้าใจความหมายไหม”

มิเกลเอียงคออย่างไม่แน่ใจ

“การไถ่ถอนเองเจิล” คาซุมาสะพูดเป็นภาษาอังกฤษ

“อ้อ อย่างนี้เอง”

มิเกลพยักหน้า แล้วสองคนข้างหลังก็คุยบางอย่างกันโขมง
โง่งง

“มันไม่เห่าหรืออะอะไรอ่ะครับ”

“ถ้าเป็นการไถ่ถอนเองเจิลละก็ พวกเราต้องฟังเหมือนกัน
ภาษาญี่ปุ่นเรียกว่าอะไรนะ”

“เทพผู้คุ้มครอง”

มิเกลพิมพ์าทองคำว่าเทพผู้คุ้มครองอยู่สองสามครั้ง

“เอาละ ไปกันเถอะ”

มิเกลบอก คาซุมาสะปลดเกียร์จากตำแหน่งจอด

นุเมะกุจิเตรียมรถยี่ห้อซูบารุรุ่นเลกาซีซึ่งได้รับการดูแลอย่างดีให้
เป็นระบบเกียร์กึ่งอัตโนมัติ สามารถขับแบบเข้าเกียร์ธรรมดาได้

“ตรงไปโคคุบุโนโจเลยนะครับ”

คาซุมาสะเอ่ยชื่อย่านการค้า มิเกลพยักหน้า

ตอนนี้เวลาตีสองครึ่ง รอบบริเวณไม่มีผู้คน

คาซุมาสะขับหลบหลีกระบบ N^5 ตรงสู่ย่านใจกลางเมือง ตั้งแต่
มาทำงานให้นุเมะกุจิ เขาสำรวจหมดว่าระบบ N ติดตั้งตรงจุดไหนบ้าง
และท่องจำใส่สมองไว้

“ขับรถเก่งนะ” มิเกลพูด

⁵ ระบบ N คือ อุปกรณ์อ่านข้อมูลทะเบียนรถอัตโนมัติของตำรวจ

เขาแค่ค่อยๆ ขับในเมือง แต่ดูเหมือนมิเกลมองออก
ย่านการค้ายังมีแสงไฟนีออนและคนเยอะแยะ คาซุมาสะจอดรถ
ตรงมุมหนึ่งของย่านสำนักงาน

“อีกครั้งชั่วโมงเจอกันตรงนี้”

พวกมิเกลลงจากรถ ทะมิงหมอบอยู่ในกรง

พอร่างของชายสามคนลึบตา คาซุมาสะก็ออกรถ ทั้งที่เปิดแอร์
เหงื่อกลับไหล คอก็แห้งผาก เขาตื่นเกร็งโดยไม่รู้ตัวนั่นเอง

ชายหนุ่มขับรถอย่างไร้จุดหมาย หัวใจเต้นรัวแรงทุกครั้งเมื่อเห็น
แสงไฟหน้ารถสวนมา จนต้องคอยเหลือบมองทะมิงผ่านกระจกมอง
หลังเป็นระยะเพื่อสงบจิตใจ

มองกระจกครั้งไหน เขาก็เห็นทะมิงหันหน้าต่างทิศทาง ทาง
หน้าต่างฝั่งซ้ายบ้างขวาบ้าง กระจกฝากระโปรงท้ายบ้าง ด้านหน้าบ้าง
ในที่สุดคาซุมาสะก็เข้าใจ ทะมิงคอยหันหน้าไปทางทิศใดนั่นเอง
“ทางทิศใดมีอะไรหรือ”

เขาลองถาม แต่ไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับ มันได้แต่หันหน้ามอง
ทางทิศใดเสียบ่

จนได้เวลาแล้ว

คาซุมาสะจอดตรงจุดที่ส่งสามคนนั้นลง แค่เหยียบเบรก
ค้างไว้ เตรียมพร้อมออกตัวได้ทุกเมื่อ มือชุ่มเหงื่อกำพวงมาลัยรถ
เอาไว้ เขาถูฝ่ามือกับกางเกงยีน แต่แป๊บเดียวก็ชื้นเหงื่ออีก

“มีอะไรไม่ชอบมาพากลไหมทะมิง”

เขาเคี้ยวคำถาม สุนัขของเขา สายตามันใจเต็มเปี่ยมเหมือนจะ
บอกว่า “ไม่เป็นไร วางใจได้”

มองเห็นพวกนั้นเดินออกมาจากหมู่ตึก กระเป๋าวางเปล่าตอน
ลงรถบวมพองขึ้น

ได้ยินมาว่าพวกนั้นขโมยของจากร้านจิวเวลรี
สามคนเดินมาทางนี้ด้วยผีเท้าสลายใจราวกับเพิงแฉะที่มกกันมา
เล็กน้อย

“เร็วสิเว้ย”

คาซึมาสะพึมพำ รู้สึกเหมือนจะได้ยินเสียงสัญญาณเตือน
เหตุร้ายและรถไฟไซเรนตำรวจอยู่รอบรอบ

ภาพตัวเองถูกรถตำรวจขับไล่ล่าฉายขึ้นในสมองแล้วหายไป
หลายครั้ง เขาพยายามขับซูบารุเลกาซีหนีหัวซุกหัวซุน สุดท้าย
ก็โดนจับ

“ออกรถได้”

มิเกลขึ้นนั่งข้างคนขับ ส่วนโฮเซ่กับริกก็นั่งเบาะหลัง

ประตูปิด คาซึมาสะเหยียบคันเร่ง

“ไม่ต้องรีบขนาดนั้นก็ได้ ค่อยๆ ใจเย็น โอเค” มิเกลตบมือซ้าย
ที่กำลังงอมาลัยของชายหนุ่มเบาๆ

“อ๊ะ ขอโทษครับ”

คาซึมาสะผ่อนแรงเหยียบคันเร่ง ขึ้นขับเร็วจนผิดสังเกต เดียวจะ
เสียเรื่อง เขาค่อยๆ ขับอย่างปลอดภัยถูกกฎจราจรไม่ให้เตะตาตำรวจ

“เทพผู้คุ้มครองของนายสุดยอด”

มิเกลหันมองด้านหลัง ทะมึงยังหันหน้าทางทิศใต้

คาซึมาสะเลียริมฝีปาก ใจเย็น...เขาบอกตัวเองพลางขับรถ
หลบหลีกระบบ N

พวกนั้นคุยกันด้วยภาษาที่ฟังไม่ออก หัวเราะและสูบบุหรี่
ครั้นตรงกันอย่างไม่น่าเชื่อว่าเพื่อก่ออาชญากรรมมา

คาซึมาสะขับอ้อมมุ่งสู่ฮาร์ตเมนต์เดิมที่รับสามคนนี้ จอดห่าง
ออกมาราวหนึ่งร้อยเมตร

“ขอบใจนะ คิมุระ แล้วเจอกัน”

มิเกลยิ้มแล้วลงจากรถ อีกสองคนตามหลังไป ทะมั่งมองตาม ทั้งสามคนนั่ง พวกนั้นจากไปโดยไม่เหลียวกลับมามอง

คาซึมาสะโทร.หานุมะกุจิ

“เพิ่งเรียบริ่ยเตียวนี้เองครับ”

“เอ้าหรือ ขอบใจ กลับไปพักได้”

“ครับ”

“ลองดูในตู้รับจดหมายแล้วกัน”

“ตู้รับจดหมายหรือ อะไรกันครับ”

ยังไม่ทันพูดจบ สายก็ตัดไปดื้อๆ ชายหนุ่มเดาะลั่นแล้วออกรถ

“ขอโทษนะที่พาเกมมาทำเรื่องไม่เป็นเรื่อง กลับบ้านนอนกันเถอะ”

ทะมั่งยังหันหน้าไปทางทิศใต้

คาซึมาสะกลับมาพาร์ทเมนต์ แวะดูตู้รับจดหมายก่อนเข้าห้อง มีซองกระดาษสีน้ำตาลใส่เอาไว้

เขาคว้าซองรีบกลับเข้าห้อง ล็อกห้องแน่นหนาแล้วเช็ดผ้าทำ สุนัข ระหว่างนั้นพยายามหายใจให้สงบ

เขานำน้ำให้ทะมั่งกิน หย่อนก้นลงนั่งบนพื้นเสื่อทาตามิแล้ว สูดบุหรี พอหมดมวนก็หยิบซองจดหมายสีน้ำตาลเปิดออก ข้างใน มีธนบัตรหมื่นเยนใส่ไว้ยี่สิบฉบับ

คืนเดียวเขาหาเงินได้เท่ากับซักรถส่งของใจรทั้งเดือน ถ้าทำงานนี้ ลักลပ်ดาห้ละครั้งละก็...

“เราจะช่วยแบ่งเบาภาระพี่มายูมิได้”

คาซึมาสะพึมพำ แล้วจุดบุหรีมวนใหม่ ทะมั่งเดินมานอน คลอเคลียอยู่ข้างๆ

พอหลับตา มันก็เริ่มส่งเสียงหายใจยามนอนหลับทันที

“เหน้อยหรือ”

เขาพูดกับสุนัขเบา ๆ แล้วนับธนบัตรหมื่นเยนอีกรอบ

5

โทรทัศน์ทุกช่องฉายข่าวเดียวกัน

ช่วงก่อนรุ่งสางวันนี้ หัวหน้าโยมสามคนบุกร้านจิเวลรี่หรูย่านโคคุบุโนโจ รวมนาฬิการาคาแพงและเครื่องประดับรวมมูลค่าราวล้านเยนหลบหนีไป

กล้องวงจรปิดของร้านบันทึกภาพพวกมิเกลขณะลงมือโดยตลอด ภาพเคลื่อนไหวฉายบนจอโทรทัศน์

พวกมิเกลสวมหมวกแบบเจาะช่องเฉพาะดวงตา ใช้ตะแสงทุบกระจกหน้าต่างบุกเข้าในร้าน พวกนั้นทุบกระจกตู้โชว์ โกยอัลมอนด์และนาฬิกาใส่กระเป๋าอย่างใจเย็น

ใช้เวลาราวห้านาทีตั้งแต่เข้าไปจนออกจากร้าน

ผู้ประกาศข่าวรายงานว่าบรรดาคนร้ายดูลงมืออย่างชำนาญ ตำรวจจึงดำเนินการสืบสวนโดยมองว่าเป็นฝีมือแก๊งหัวหน้าโยมแบบขบวนการ

“เฮ้ย...”

เห็นภาพเคลื่อนไหวแล้ว คาซุมาสะถึงกับตัวสั่น ลำพังแค่ خبرลือให้ เขายังไม่ค่อยรู้สึกว่ามีเอียวนิก พอมาเห็นตอนลงมือแบบนี้ถึงตระหนักว่าจริง ๆ แล้วตัวเองเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด

ธนบัตรหมื่นเยนยี่สิบฉบับไม่ช่วยปลอบประโลม ถ้ามายูมิรู้ที่มาของเงินต้องเจ็บปวดใจแน่

“แต่เงินก็คือเงินนะ” คาซุมาสะกล่อมตัวเอง

ต้องใช้เงินยังชีพ แกมภาวะสมองเสื่อมของแม่ก็ย่ำแย่ลง ไหนจะ

พี่สาวผู้เสียสละตัวเองเพื่อดูแลแม่อีก

ต้องมีเงิน เขายอมทำงานทุกอย่างเพื่อหาเงิน แต่ภัยพิบัติแผ่นดินไหวทำให้หางานทำไม่ได้

เขาต้องคว้าโอกาสสุดท้ายเอาไว้ และโอกาสนั้นคืองานของพวกมิเกล เป็นอาชญากรรมก็จริง แต่เมื่อไม่มีทางเลือก เขาก็ต้องคว้าไว้ ไม่งั้นแม้กับพี่สาวจะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไร

“ทะมง ไปเดินเล่นกัน”

ชายหนุ่มส่งเสียงเรียกขณะมันนอน มันลุกเดินไปตรงโถงหน้าห้องทันที ท่าทางราวกับอาศัยอยู่ห้องนี้มาหลายปีแล้ว

ส่วนใหญ่คนในอพาร์ทเมนต์นี้อาศัยกันลำพัง ทุกคนออกไปทำงานแล้ว ไม่มีใครมองเขาออกจากห้องพร้อมทะมงอย่างตำหนิตีเตียน

คาซึมาสะเดินแบบไม่มีจุดหมาย เขาหาข้อมูลเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัขจากอินเทอร์เน็ต เจอบทความว่าวันหนึ่งควรพาสุนัขเดินเล่นสองครั้ง ครั้งละมากกว่าสามสิบนาที

ทะมงไม่ดึงสายจูง จังหวะเดินสอดคล้องกับชายหนุ่ม มันจะเดินด้านซ้ายเสมอ และเพียงแค่นหยุดยืนแหวะฉี่ตรงเสาไฟฟ้าหรือขาตั้งป้ายรายทาง

“เจ้าของเก่าฝึกแถมมาดีมาก”

คาซึมาสะถอนหายใจอย่างทิ้งๆ เขาเคยเห็นแม้แต่สุนัขตัวเล็กชอบดึงสายจูงเดินไปทั่วตามใจ พอเห็นคนหรือสุนัขตัวอื่นก็เห่าใหญ่

ทะมงต่างกับสุนัขเหล่านั้นอย่างเห็นได้ชัด มันเชื่อในคนที่ถือสายจูง แต่ไม่ได้ถึงกับปล่อยชีวิตไว้ในมืออีกฝ่าย ยังเดินอย่างผึ่งผายดูราวกับคู่หูรู้ใจ

เขาเกือบชนเข้ากับทะมงตอนจะเลี้ยวซ้าย เพราะมันจะไปทางขวา

“อ้าว แกอยากไปทางโน้นหรือไง”

เขาไม่ได้มีจุดหมายอยู่แล้ว เลยเลือกไปทางที่ทะม่งอยากไป
พอจะเลี้ยวขวาก็ครั้ง ทะม่งก็ขัดขึ้น ทำท่าเหมือนอยากตรงไป
“ไม่ได้หรอก ตรงไปเป็นถนนใหญ่ คนเยอะรถเยอะ เดินลำบากนะ”
คาซึมาสะพูด สุนัขหยุดยืนโดยยังมองตรงไปข้างหน้า
“บอกว่าทางนี้ไง...”

เขาสะกิดใจขึ้นมาขณะเตรียมดึงสายจูง ทะม่งอยากไปทางทิศได้
นั่นเอง

“นี่ ทางทิศใดมีอะไร เจ้าของคนก่อนอยู่ที่นั่น หรือแกเคยอาศัย
อยู่ทางนั้นกันล่ะ...”

ทะม่งมองชายหนุ่ม

“ถ้ารู้ว่าแกอยากไปที่ไหน ฉันจะพาไปอยู่หรอกนะ แต่ไม่รู้
ปลายทาง ก็ไปไม่ได้สิ โหะทีนะ ทะม่ง”

คาซึมาสะดึงสายจูงเบาๆ คราวนี้มันตามมาโดยดี เลี้ยวขวา
และเดินต่อตามปกติ

ทะม่งอยากไปทางทิศได้

ชายหนุ่มเชื่อเช่นนั้น

คาซึมาสะกำลังล้างล้างชามหลังทะม่งกินอาหารเสร็จ นูมะกุจิ
ก็โทร.มา

“เห็นข่าวหรือยัง”

“ครับ”

“ทำงานกันคล่องแคล่วซะมัด”

“พวกนั้นเป็นใครกันครับ”

“ฉันก็ไม่รู้รายละเอียดหรอก แต่เห็นว่าเดินสายกันทั่ว โลมาตั้งแต่โตเกียว โอซาก้า ฉันโดนขอให้ดูแลตอนพวกนั้นอยู่ที่นี้ แล้วได้ก็เปอร์เซ็นต์ของพวกนั้นหาได้เป็นการตอบแทนก็ว่าได้”

“อย่างนี้เอง”

มูลค่าความเสียหายคราวนี้ราวร้อยล้านเยน ถ้าได้หลายเปอร์เซ็นต์ของจำนวนนั้น แสดงว่าเข้ากระเป๋านูเมะกุจิเป็นหลักหลายล้านเยนแล้ว แบ่งให้เขาสองแสนเยน ก็ยังได้เป็นกอบเป็นกำ

“สัปดาห์หน้า รมกวนด้วยล่ะ”

“สัปดาห์หน้าหรือ เอาจริงหรือครับ ตำรวจกำลังตามรอยแท้ๆ”

“พวกนั้นมันลงมือแบบรีบโกยรีบย้ายไปเมืองอื่นนะ”

คาซึมาสะพยายามไม่ถอนหายใจออกไป ความหวังว่าคำตอบแทนสองแสนเยนจะเข้ามาเป็นประจำพึงทลายครืน พวกมิเกลจะอยู่เซ็นได้ไม่นาน

“เห็นคนชื่อมิเกลอะไรนั้นบอกว่าชอบเทพผู้คุ้มครองของนาย เทพผู้คุ้มครองอะไรกัน”

“สุนัขครับ”

“ตัวนั้นนะหรือ แปลกคนแะหมอนั้น เอาเถอะ เรื่องก็ตามนี้ รู้รายละเอียดเมื่อไหร่ ฉันจะติดต่อนายอีกที”

“ครับ ผมจะรอ”

คาซึมาสะวางสาย

“อ้อยไม่ได้เข้าปากช่างกันง่าย ๆ จริงด้วย”

ชายหนุ่มคุยกับทะมง มันหันมามอง

เป็นธรรมชาติโลกนะ...เขารู้สึกเหมือนสุนัขบอกอย่างนั้น

แม่สี่มลูกชาย แต่กลับจำทะม่งได้เป็นอย่างดี แม่รักมือเรียก
ทะม่งหน้าระริน เรียกโคโตะๆ แล้วลูบมันใหญ่

“พี่ ขอคุยด้วยหน่อยสิ”

คาซึมาสะเรียกพี่สาวเข้ามาในครัว

“จู่ๆ มีอะไร”

“นี่พี่ ไม่เยอะนะ เพื่อช่วยแบ่งเบาได้บ้าง”

เขายื่นซองสีน้ำตาลให้ ในนั้นใส่เงินไว้แสนเยน พอดูข้างในซอง
เธอก็ฉิวหน้า

“เงินอะไร”

“รายได้พิเศษนะ ฉันเล่นปาจิงโกะได้เงินสองวันติด” คาซึมาสะ
ป็นน้ำเป็นตัวตามที่เตรียมมา

“ปาจิงโกะหรือ นี่เธอเล่นการพนันด้วยหรือ”

“ปาจิงโกะไม่ถึงขั้นการพนันหรอกน่า ฉันแค่เล่นฆ่าเวลาเอง
แล้วก็บังเอิญเล่นได้”

“อย่าได้ใจจนติดปาจิงโกะเชียวนะ”

“ผมรู้หรอก”

“เงินฉันขอรับน้ำใจไว้ ช่วยได้มากเลยละ”

มายูมิถือซองเงินแนบอก ก้มขอบคุณน้องชาย

“ไม่เอาน่าพี่ เราคือครอบครัวนะ”

“อ้าว รู้สึกขอบคุณก็ต้องขอบคุณสิ แล้วงานการราบรื่นดีไหม”

“อืม ค่อนข้างขึ้นมากแล้วละ อาจใกล้ได้ขึ้นเงินเดือนแล้วด้วย
แต่ก็นอยนิดแหละนะ”

เขาบอกพี่สาวว่าไต้งานเป็นคนขับรถบรรทุกให้บริษัทส่งพัสดุ
ถึงบ้าน มายูมิเองก็รู้จักนุมะกุจิ ถ้ารู้ว่ำน้องชายทำงานกับหมอนั้น
มีหวังเธอเป็นห่วงไปไกลแน่ แค่ดูแลแม่ก็หนักแล้ว เขาไม่อยากให้

พี่สาวเหนื่อยใจไปมากกว่านี้

“อย่าสุ่ยสุ่ย ร้าย เก็บหอมรอมริบบ้าง ถ้าแม่อาการหนัก ฉันคงดูแลคนเดียวไม่ไหวแน่ ที่นี้ก็ต้องใช้เงินกันละ”

“เงินจากประกันชีวิตของพ่อเหลืออยู่เท่าไร”

“ราวสามล้านเยน”

“แค่นั้นเองหรือ...ฉันไปทำงานหาเงินที่โตเกียวดีไหมนะ”

“ถึงเวลาอาจต้องรบกวนเธอ” มายุมิพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

เสียงหัวเราะว่าเรื่องดังจากห้องแม่ ธรรมดาแล้วน่าจะทำให้สุขใจ แต่พอคิดถึงความปลอดภัย สองพี่น้องกลับเจ็บปวด

“พาหะมิงไปเดินเล่นกันไหม สามคนเรา” คาซึมาสะพูด

มายุมิพยักหน้า “มีหะมิงอยู่ด้วย เหมือนแม่จะสนุกกับการเดินเล่นเลยละ ปกติแล้วหมกตัวอยู่แต่ในบ้าน”

มายุมิยึดซองเงินใส่กระเป๋าหลังทางเกยยื่น แล้วถอดผ้ากันเปื้อน

“แม่คะ ไปเดินเล่นกับไคโตะกันไหม”

“ไปสิ ไปๆ”

เสียงตอบรับของแม่ฟังดูเหมือนเด็กน้อยไม่เปลี่ยน

พวกเขาใช้คนละเส้นทางกับเมื่อวันก่อนเดินมาถึงแม่น้ำนะโทริ เดินผ่านถนนเลียบไรรามาจนใกล้ริมฝั่งแม่น้ำ บริเวณริมฝั่งถูกจัดเป็นสวนสาธารณะง่าย ๆ มีม้านั่งตั้งอยู่เรียงราย

พวกคาซึมาสะนั่งครองม้านั่งตัวหนึ่ง ชายหนุ่มวางถุงจากร้านสะดวกซื้อในมือขวาบนที่ว่าง ๆ พวกเขาแหวะร้านสะดวกซื้อกันระหว่างทาง ซื้อแซนวิช ข้าวปั้น และเครื่องดื่มเตรียมมา

“อากาศน่าสบายจัง”

มายูมิเงยมองท้องฟ้า ท้องฟ้ากระจ่างทั่ว อุณหภูมิกำลังดี ไม่ร้อนไม่หนาว สายลมพัดผ่านเหนือผืนน้ำช่างเย็นสบายกาย หลังจากเดินกันมาจนเหงื่อชุ่ม

“แม่ครับ กินอะไร” คาซึมาสะถาม

“แซนดวิชแฮม”

แม่ตอบทันที ชายหนุ่มยิ้มแทะห่อแซนดวิช เสียบหลอดใส่กล่องนำผลไม้ยื่นให้แม่

“แบ่งให้โคโตะได้ไหม” แม่ถามมายูมิ ในมือถือแซนดวิช

“ไม่ได้ค่ะ เขาว่าของกินของคนไม่ดีต่อสุนัขนะ”

แม่ทำหน้าเศร้า คาซึมาสะเลยหยิบเนื้อออกไปอบแห้งจากในถุงยื่นให้

“ให้กินนี้ได้แม่”

“จริงหรือ”

แม่รับถุงเนื้อไปอบแห้ง ทะม่งทำหูต๋อง มันคงจำได้ว่าคาซึมาสะให้มันกินตอนเจอกันครั้งแรก

แม่ให้ทะม่งกินเนื้อไปอบแห้ง มันส่ายหางยกใหญ่เข้าจับ

“โคโตะเด็กดี” แม่ยิ้มจ้องมองมันกิน

“แม่กินด้วยสิคะ”

มายูมิเตือน แม่เลยเคี้ยวแซนดวิชแฮม

“พวกเราที่กินกันเถอะ หิวแล้ว”

มายูมิกินแซนดวิชสลับมันฝรั่ง ส่วนคาซึมาสะเป็นข้าวปั้นใส่ไข่ปลาทอด และต้มซาอู๋หลงบรรจุขวดกัน

พอกินเสร็จ ชายหนุ่มลุกจากม้านั่งผละไปสูบบุหรี่

แม่คุยกับทะม่งไม่หยุดหย่อน ส่วนมายูมิเฝ้ามองแม่และสุนัข

ด้วยรอยยิ้ม

ช่างเป็นภาพคู่แม่ลูกแสนน่ารักประทับใจ แสงแดดต้นฤดูใบไม้ร่วงอันน่าสบายและทะมึนยิ่งแต้มสีสันให้สมบุรณ์แบบขึ้นอีก

คาซึมาสะสูบบุหรี่เสร็จกลับมาตรงม้านั่ง ถึงเพิ่งเห็นว่าพี่สาวน้ำตาคลอ

“พี่เป็นอะไรไป”

มายูมิกยกมือปิดตา “พี่รู้สึกว่ามีความสุขจังเลยนะ ช่วงหลังมานี้คงอัดอั้นตันใจมากไปหน่อย พอมานั่งกินอะไรก็น้ำในวนน่าสบายแบบนี้ ได้ยินเสียงหัวเราะของแม่...พี่เลยรู้สึกว่าสวรรค์เป็นอย่างนี้เองสินะ แล้วน้ำตาก็ไหลออกมา”

คาซึมาสะโอบไหล่พี่สาว

“ครั้งปีก่อนเหมือนตกนรกกันเลยทีเดียว เลยอาจยิ่งกระตุ้นให้รู้สึกแบบนี้”

“เพราะทะมึนแท้ๆ” คาซึมาสะพูด

“นั่นสินะ แม้ว่าเรจขึ้นได้เพราะเจ้าทะมึน ครอบครัวเราออกมาเล่นกันแบบนี้ เพราะมันแท้ๆ”

ทะมึนมองแม่นิ่ง คงรู้อย่างเหลือเนื้อไก่อบแห้งอยู่ แม่เป็นปลื้มอย่างเข้าใจไปว่ามันทำเช่นนั้นเพื่อแสดงความรัก นานแค่ไหนแล้วนะที่ไม่ได้เห็นแม่ยิ้มแบบนี้

คาซึมาสะหลับตา ยังรู้สึกได้ถึงแสงแดดตรงเปลือยกตา เสียงหัวเราะของแม่ลอยเข้ามา มายูมิกสูดน้ำมูก

สวรรค์อาจเป็นแบบนี้จริงนั่นแหละ อบอุ่น สงบ และเป็นสุข ทะมึนนำพาครอบครัวเขาสู่วิสวรรค์

พวกมิเกลขึ้นรถมา โฮเซนั่งข้างคนขับเหมือนคราวก่อน มิเกล
นั่งเบาะหลัง เอี้ยวตัวแหงนหัวผ่านซี่กรงรถไปดูค้างทะมง

“วันนี้เทพผู้คุ้มครองก็มา งานต้องขลุ่ยแน่” มิเกลพูด

“ดูคุณชอบทะมงนะครับ” คาซึมาสะเหยียบคันเร่งพลางพูด

“ชื่อทะมงหมายความว่าอะไร”

“เอ” คาซึมาสะเอียงคอ “มันเป็นสุนัขหลงนะครับ ตรงปลอกคอ
มีป้ายเขียนว่าทะมง ผมเลยคิดว่าเป็นชื่อของมันนะ”

“สุนัขหลง...เพราะเหตุแผ่นดินไหวนะหรือ”

“คิดว่าใช่ะครับ มันคงพลัดหลงกับเจ้าของ หรือไม่เจ้าของ
ก็เสียชีวิตแล้ว”

มิเกลเอี้ยวตัวพูดบางอย่างกับทะมงอีก เขาฟังไม่เข้าใจสักนิด
แต่เดาว่าเป็น “น่าสงสารจริง”

ท่าทางมิเกลจะชอบสุนัข

นุเมะกุจิแจ้งว่าคืนนี้ให้ส่งพวกมิเกลตรงสถานีรถไฟใต้ดินนากะมา-
จิมีนามิ สายนัมโบคุ

คาซึมาสะจอดส่งพวกเขาแถวทางออกสถานี

“อีกครั้งชั่วโมงเจอกันตรงนี้”

มิเกลพูดทิ้งท้ายแล้วหายไปท่ามกลางเมืองยามค่ำคืน

คาซึมาสะขับรถไปเรื่อยอย่างไร้จุดหมายเหมือนคราวก่อน
และกลับมาที่เดิมในอีกครั้งชั่วโมงต่อมา สามคนโผล่มาทันที ดูสุ่ม
ไม่ต่างจากครั้งก่อน

คาซึมาสะเองก็นิ่งขึ้น มนุษย์เราเคยชินได้กับทุกเรื่อง

เขาขับรถหลบหลีกระบบ N อย่างสงบปากสงบคำ

ได้ยินเสียงไซเรนรถตำรวจมาแต่ไกล แต่ไม่มีวีแวนตรงมา
ทางนี้

พวกมิเกลคือมืออาชีพ บุกเข้าร้านจิวเวลรี่อย่างชำนาญ และ
หลบจากออกมาได้ก่อนตำรวจจู่ดมาถึง

พวกเขาคงซุ่มดูลาดเลาเป็นอย่างดีก่อนเข้าขโมย เช็กจนแน่ใจ
ว่าอะไรรออยู่ตรงไหนแล้วจึงลงมือ

คาซึมาสะจอดรถบนถนนห่างจากอพาร์ทเมนต์ออกมาเหมือน
คราวก่อน ไฮเซ่และริกก็ลงรถทันที ส่วนมิเกลยังอยู่กับที่

“มีอะไรหรือเปล่า” คาซึมาสะถามแบบตื่นๆ

“นายยกเทพผู้คุ้มครองให้ฉันได้ไหม” มิเกลถาม

“ทำไมนะหรือ ไม่ได้หรอกครับ มันเป็นส่วนหนึ่งของผม”

“ห้าแสนเยนเป็นไง”

ได้ยินจำนวนเงิน เขาถึงกับกลืนคำว่า “ลงจากรถไปแล้ว”

ลงคอ

“ห้าแสนเยนหรือ”

“ถ้ายกเจ้านี้ให้ ฉันจ่าย”

“ทำไมทุ่มเงินขนาดนั้น”

“มันเป็นสุนัขที่ดีมากนะ แล้วยังเป็นเทพผู้คุ้มครอง นำโชคดี
มาให้อีก ฉันอยากพามันไปด้วย ถ้ามีมันอยู่ เราคงไม่ถูกตำรวจจับ
ห้าแสนเยนไม่พอหรือ จั๊นล้านเยนเป็นไง”

ชายหนุ่มเริ่มหวั่นไหว เงินจำนวนนี้เขาต้องทำงานหลายเดือน
กว่าจะได้มา แต่เขาได้ใบพริบตาเพียงแค่ยกทะเลมาให้ เงินล้านเยน
ช่วยให้เขามีหายใจหายคอคล่องขึ้น เขารู้สึกผูกพันกับทะเล แม้
เพิ่งจะเก็บมันมาเลี้ยง เมื่อคำนึงถึงความสุขของแม่กับพี่สาว เขา
ก็ทำใจปล่อยมันไปได้ อีกอย่าง ดูท่าว่ามิเกลชอบสุนัข เขาต้องรัก

และดูแลมันเป็นอย่างดีแน่

คาซึมาสะสบตาทะม่ง มันมองเขานิ่ง สายตาราวกับอ่านใจออก
“ไม่ดีกว่า” ชายหนุ่มส่ายหน้า “ทะม่งเป็นครอบครัว เอาเงิน
มากองแค่ไหน ผมก็ขายไม่ได้”

“จั้นหรือ น่าเสียดาย แต่ฉันเข้าใจความรู้สึกนาย สุนัขคือ
ครอบครัวคนสำคัญ นายพูดถูกแล้ว”

มิเกลลงรถ แล้วส่งเสียงคุยกับทะม่ง ไม่รู้ว่าพูดอะไร

“คราวหน้ารีบกวาดด้วย แล้วก็พาเทพผู้คุ้มครองมาด้วยให้ได้ละ”

ชายหนุ่มพยักหน้า มิเกลหันหลังเดินจากไป

“โทษทีนะทะม่ง ฉันคิดอะไรไม่เข้าท่า ถึงจะแค่แวบเดียวก็เถอะ
แกพาครอบครัวเราไปสวรรค์แท้ๆ...”

คาซึมาสะขับรถไปทางทิศตะวันตก มุ่งหน้าสู่จุดขึ้นทางด่วน
สายโทโฮคุ คนละทิศกับอพาร์ทเมนต์ เพราะไม่มีแก๊จกลับปอน
เขาอยากขับรถเร็วๆ หลังจากไม่ได้ขับแบบนี้มานาน
ทะม่งในกระจกมองหลังยังหันหน้าทางทิศใต้ไม่เปลี่ยน

คาซึมาสะลงทางด่วนสายเซ็นไดโทบุตรงจุดลงสนามบินเซ็นได
และมุ่งหน้าสู่ทะเล หลังเกิดแผ่นดินไหว เขาขาดไม่ยากเข้าใกล้ทะเล
เพราะซากความเสียหายจากสึนามิยังหลงเหลือให้เห็นเต็มตา

และเขารู้สึกกลัว

ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อยากเห็นทะเล ผ่านมาครึ่งปีแล้วหลัง
เกิดเหตุแผ่นดินไหว เขามีสมาชิกครอบครัวใหม่เป็นทะม่งด้วย น่าจะ
ถึงเวลาเดินหน้าต่อได้แล้ว

โกดังและบ้านที่เคยตั้งอยู่ก่อนเกิดแผ่นดินไหวไม่มีให้เห็นแล้ว
แนวป่าด้านลมก็ถูกสีนามิกลื่นหาย

คาซึมาสะจอดรถ ปล่อยทะม่งลงแล้วเดินไปชายฝั่งด้วยกัน
ใกล้สว่างแล้ว ตรงเส้นขอบฟ้าเริ่มปรากฏสีแดงเรื่อ ลมเย็นสบาย
แต่ช่วงกลางวันกลับหนาว ฤดูใบไม้ร่วงอยู่ตรงหน้าแล้ว

ไม่เห็นดวงจันทร์ มีเพียงดาวส่องประกายบนท้องฟ้า เสียงคลื่น
ฟังแล้วชวนเหงา

ชายหนุ่มเดินเลียบชายฝั่งเงียบๆ เริ่มจากมุ่งสู่ทิศเหนือ ทะม่ง
ตามมาอย่างว่าง่าย

เขากลับหลังหันระหว่างทาง ทันใดนั้นทะม่งพลันเร่งฝีเท้า

เขาไม่รู้ว่าทำไม แต่ทะม่งถูกดึงดูดสู่ทิศใต้

คาซึมาสะปลดสายจูง ทะม่งหยุดยืนเหลียวมามอง

“ไปเถอะ” ชายหนุ่มพูด “แกอยากไปทางทิศใต้ใช่ไหม มีคนรอแกอยู่
ไม่ใช่หรือ คนสำคัญใช่ไหมล่ะ เอาสิ ไป ทำตามทีใจแกต้องการ”

เขาไม่เข้าใจว่าทำไมหลุดปากแบบนั้นออกไป

เขารักและเอ็นดูทะม่ง ถ้ามันไม่อยู่เสียแล้ว ไม่ใช่แค่เขา แม่เอง
จะพลอยเหงา อาการป่วยอาจยิ่งทรุดด้วยซ้ำ

ถึงอย่างนั้นใครบางคนกลับกระซิบอยู่ลึกลงไปในอก ว่าควรปล่อย
ทะม่งไปตามทาง

“ไปเถอะ”

คาซึมาสะพูด สุนัขมองหน้าเขาตามด้วยหันไปทางทิศใต้ หรีดตา
และทำท่าดมกลิ่น ลงน้ำหนักที่ขาเหมือนพร้อมจะวิ่งพรวดเดียวนี้

จะไปจริงหรือ...คิดแล้วเขารู้สึกปวดร้าว ทั้งที่ปากบอกให้ไปเอง

ทะม่งมีครอบครัว ตอนนี้แค่อยู่ห่างกัน พวกเขาเป็นแค่คู่หูชั่วคราว
เจอกันระหว่างมันเดินทางตามหาครอบครัวเท่านั้น

เขาพอรู้อยู่หรอก ในเมื่อรู้แล้วจะจุดรั้งมันไว้ได้อย่างไร แบบนั้นเหมือนทรยศต่อความรักที่ทะมึงมีให้

ร่างของทะมึงดูผ่อนคลายลง มันเลิกดมและเดินมาหาคาซึมาสะ เบียดร่างตรงต้นขาเหมือนอ้อนเอาใจ

“ไม่ไปหรอกหรือ”

ชายหนุ่มถาม ทะมึงกระดิกหาง

“ถามจริง ๆ แกอยากเจอคนคนนั้นจะแย่แล้วไม่ใช่หรือ”

ทะมึงยังเบียดร่างกับต้นขา ไม่ยอมขยับตัว

“ชอบใจมาก”

คาซึมาสะพูด คำนี้เอ่อตันจากส่วนลึกในอก เขาไม่เคยรู้สึกชอบคุณใครมากเท่านี้มาก่อน

“ชอบใจนะ ทะมึง”

ชายหนุ่มย่อตัวลงกอดมัน สุนัขเบียดจมูกกับแก้มเขา จมูกของมันเย็นร่วนน้ำแข็ง

7

“เล่นปาจิงโกะได้อีกแล้วหรือ”

มายูมิเห็นน้องชายยื่นเงินให้ก็เบิกตากว้าง

“อืม แบบที่เขาเรียกกันว่า ‘โชคของมือใหม่’⁶ ละมัง”

“พี่บอกแล้วไงว่าไม่ให้เล่นการพนัน”

“ฉันไม่เล่นแล้วละ จวนใช้ดวงหมดแล้วด้วย”

สองพี่น้องออกจากร้านตรงไปยังรถ คาซึมาสะเสนอให้ขับรถ

⁶ Beginner's Luck คำกล่าวที่ใช้ในการเล่นกีฬาหรือการพนัน ว่ามือใหม่มักชนะและดวงดี

เล่นไกลๆ เปลี่ยนบรรยากาศบ้าง พวกเขาเลยจะไปแถบภูเขาซาโอเกัน
ระหว่างทางแม่เกิดหิว พอดีเห็นร้านขนมปังเข้าเลยแวะซื้อ

“เธอพาหมาแมวทุกวัน รถก็คันใหม่...นี่ทำอะไรอยู่กันแน่
ไม่ได้ทำงานทำกรีนนี่นา”

สายตาของมายูมิเสียดแทงเข้าหน้าอก

“ฉันเล่นปาจิงโกะได้ เลยขอพักงานหน่อยไง”

เขาทำเป็นพูดหยอก แต่สีหน้าพี่สาวไม่เปลี่ยน

“ไม่ได้ไปร่วมทำอะไรไม่ชอบมาพากลใช่ไหม”

“ไม่ชอบมาพากลอะไรกัน”

“ฉันแหว่มานายทำงานอยู่กับมนุษย์นะสิ จริงหรือ”

“มนุษย์ที่หลงเดินทางผิดนั้นนะนะ ว่าไปเรื่อย”

คาซึมาสะปฏิเสธหน้าตาซึ่งขัง พี่สาวเขาเป็นพวกจมูกไวมา
แต่ไหนแต่ไร

“คาซึมาสะ”

มายูมิคว้ามือจนเขาชะงักฝีเท้า เวลาพี่สาวเรียกชื่อ หินไม่พัน
ต้องโดนเทศนา

“เรามีแค่เธอเป็นที่พึ่งนะ เข้าใจไหม ถ้าเธอไม่ทำตัวเป็นเรื่อง
เป็นราว พี่กับแม่จะทำอย่างไร”

“รู้หรอก่อน” ชายหนุ่มทำปากย่น

“ไม่มีหรอกะงานสบายได้เงินดี ตอนนี้เป็นช่วงฟื้นฟูผลกระทบ
จากแผ่นดินไหว เห็นว่าที่ไหนๆ ก็แรงงานไม่พอนั่น ถ้าไม่เลือกงาน
มีงานให้ทำเยอะแยะ”

“ผมบอกว่ารู้แล้วไง อุตุส่าห์มาขับรถเล่นกันทั้งที พี่ก็ฉุนเฉียว
ไปได้”

คาซึมาสะสะบัดมือแล้วเดินผละออกมา แมื่อยมอยู่ตรงเบาะหลัง

คุยบางอย่างกับทะม่งในทรงตรงพื้นที่เก็บสัมภาระ

คำพูดพี่สาวทำเอาเจ็บปวด แต่แม่ยิ้มได้ทั้งที่ เขาไม่อยาก
ทำลายบรรยากาศ

“ผมจะตั้งใจทำงาน”

เขาหันบอกพี่สาวก่อนก้าวขึ้นรถ

พวกมิเกลจวนจากเมืองเซินไดไปแล้ว จะไม่มีรายได้เป็นกอบ
เป็นกำเข้ามาอีก เขาต้องทำงาน เขาเบื่อนหน้าหนีจากงานใช้แรงงาน
แต่คงมัวเลือกมากไม่ได้ ต้องไม่ลงเรือลำเดียวกับนุเมกุจิไปเรื่อย ๆ

“ผมซื้อแซนดิวิชแฮมมาฝากนะ” เขายื่นถุงหิ้วใส่ของโปรด
ให้แม่

“ขอบใจจะ คาซุจัง”

แม่บอก ทำเอาเขาตื่นตัน ก่อนขึ้นชั้นมัธยม แม่เรียกเขาว่า
‘คาซุจัง’ ความทรงจำแม่อาจลบสลดครือ แต่ก็จำเขาได้

“ไคโตะบอกว่าอยากเดินเล่นนะ”

“ใกล้ถึงสวนสาธารณะใหญ่ๆ แล้วครับ ไปเดินเล่นที่นั่นละกัน”

“อ้อ”

มายูมิขึ้นนั่งข้างคนขับ คาซุมาสะสตาร์ทรถ

“รักไคโตะจังเลยนะ” แม่พูดเช่นนั้นแล้วกอดแซนดิวิชแฮม

“พวกเรารักไคโตะกันทุกคนครับ”

คาซุมาสะหมุนพวงมาลัยพลาถอยรถ

“ไคโตะบอกว่ารักพวกเราเหมือนกัน”

ท่าทางแม่มีความสุขจริงๆ

นุมะกุจิติดต่อมาหลังลงมือครั้งที่สองได้สิบวัน

เหมือนเช่นเคย คาซุมาสะรับพวกมิเกลไปส่งยังจุดที่บอก
นัดเจอกันแล้วขับไปส่งที่พัก

งานง่าย ความเสี่ยงว่าจะโดนตำรวจไล่ล่าต่ำ พวกมิเกลเป็น
มืออาชีพ

“นี่จะเป็นงานสุดท้ายของพวกนั้นที่เห็นได้” นุมะกุจิบอก “ไ
ถึงแม้พวกมิเกลไม่อยู่แล้ว ยังอยากทำงานคล้ายกันอีกหรือเปล่า”

“ขอทำแค่นี้แล้วกันครับ แม่กับพี่สาวเป็นห่วง ผมว่าจะหางาน
ปกติทำ”

“อ้าวหรือ ฉันไม่บังคับอยู่แล้ว ถ้าฉันรบกวนด้วยละ”

นุมะกุจิหัวเราะแล้ววางสาย

คำตอบแทนที่ผ่านมา เขาแบ่งครึ่งหนึ่งให้พี่สาว ที่เหลือเก็บไว้
ไม่ได้แตะ ทำงานนี้จบจะได้อีกสองแสนเยน มีเงินสดแสนเยนในมือ
ก็พออยู่ได้สักระยะ ะหว่างนั้นต้องหางานสุจริตทำ

“ไปกันเถอะ”

คาซุมาสะร้องบอกทะมะงซึ่งหมอบอยู่แถวโถงหน้าห้อง มัน
ลุกขึ้นตามเสียงเรียกแล้วยึดเส้นยึดสาย

ท่าทางเหมือนมันรู้ว่าคืนนี้จะออกไปข้างนอก คงเดาบรรยากาศ
จากตัวเขาได้ ทะมะงเก่งเรื่องอ่านใจคน

พอเปิดฝากระโปรงท้าย มันกระโจนขึ้นพื้นที่เก็บสัมภาระ
เข้าทรงเองเสร็จสรรพ รอให้คาซุมาสะปิดฝากระ

“ครั้งสุดท้ายแล้ว คُمْครองพวกเราด้วย”

เขาประกบสองมือไปทางทะมะง มันหาวหวิด

ใกล้ล่วงเข้าเดือนตุลาคมแล้ว อากาศหนาวเย็นลงเรื่อย ๆ
ลมหายใจเป็นไอขาวจาง ๆ

เขานั่งประจำที่คนขับ ออกรถแล้วสูบบุหรี่ เปิดหน้าต่างไว้ไม่ให้
ทะมิงพลอยสูดดมควันเข้าไปด้วย อุณหภูมิภายในรถลดต่ำลงอย่าง
รวดเร็ว พอทนหนาวไม่ไหว ชายหนุ่มดับบุหรี่แล้วปิดหน้าต่าง

“นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่ฉันสูบบุหรี่โดยเป็นห่วงสุขภาพคนอื่นนะ”

เขาคุยกับทะมิง มั่นหันหน้าไปทางทิศใต้

คาซึมาสะรับพวกมิเกลที่เดิม คีนี่มิเกลยังคงนั่งเบาะหลัง
ส่งเสียงทักทะมิงแล้วยิ้ม

“ไปโคคุบุโนโจ” มิเกลแจ้ง

“ไปซ้ำที่เดิมหรือครับ”

พวกเขาลงมือครั้งแรกแถบโคคุบุโนโจ ขโมยข้าวบริเวณเดิม
สองรอบเนี่ยนะ ไม่น่าใช่ความคิดที่ดี

“พวกตำรวจประมาท คิดไม่ถึงหรอกว่าเราจะลงมือที่เดิม
ซ้ำสอง”

คาซึมาสะพยักหน้าแล้วขับรถไปยังโคคุบุโนโจ พวกมิเกลเป็น
มืออาชีพ มือสมัครเล่นอย่างเขามีหน้าอะไรไปออกความเห็น

“คีนี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เซ็นได” มิเกลพูดขึ้นมา “เลยอยากถาม
นายอีกครั้ง ว่าจะยกเทพผู้คุ้มครองของนายให้ฉันได้ไหม”

คาซึมาสะส่ายหน้า “ไม่ได้หรอกครับ”

“จั้นหรือ” มิเกลยิ้มแล้วไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก

คาซึมาสะปล่อยพวกมิเกลลงบริเวณรอบนอกของแถบโคคุบุโนโจ
แล้วขับรถไปเรื่อย ๆ มิเกลพูดถูก ไม่มีรถตำรวจ แล้วยังไร้ที่แวตตำรวจ
อีกด้วย นับจากลงมือครั้งแรก เวลาผ่านมาเกือบสามสัปดาห์ พวกเขา
อาจออกสืบในละแวกนี้เสร็จแล้ว

เขากลับมาที่เดิมในสามสัปดาห์ถัดมา พวกมิเกลขึ้นรถ สามคน
อยู่ในอาการสงบ เหงื่อไม่ออกสักนิด

“คิมูระ ขอบใจมากนะ เซ็นไดเป็นเมืองที่ดีมาก เอาไว้จะ
มาใหม่”

“จากนี้ไปเมืองไหนกันต่อครับ”

มองเห็นมิเกลยิ้มมีนัยผ่านกระจกมองหลัง

“ความลับนะ”

“นั่นสินะครับ ผมถามอะไรไม่เข้าท่า”

คาซึมาสะสงบปากสงบคำ ตั้งใจขับรถ สามคนคุยกันเยาะกว่า
ปกติ คงรู้สึกผ่อนคลายหลังจากลงมือครั้งสุดท้ายที่เซ็นได

เริ่มมองเห็นอพาร์ทเมนต์ของพวกมิเกลแล้ว คาซึมาสะผ่อน
คันเร่ง

“หึม”

เขาเห็นจากกระจกมองหลังว่าทะมิงดูผิดสังเกต เลยเขม่นมอง
ทะมิงมองไปทางอพาร์ทเมนต์

ปกติมองทางทิศใต้เนี่ย เป็นอะไรไปนะ

เขาเหยียบเบรกอย่างนึกอะใจ รดยังไม่ทันหยุดสนิท ทะมิง
ก็เริ่มร้องครวญ

“เป็นอะไรไป ทะมิง”

ชายหนุ่มดึงเบรกมือหันไปหามัน เพิ่งเคยเห็นทะมิงเป็นแบบนี้
ครั้งแรก

จู่ๆ มิเกลตะโกนบางอย่าง ตอนนั้นโฮเซกับริกก็กำลังลงรถพอดี
ห่างออกไปข้างหน้าราวสิบเมตร ชายสามคนโผล่พรวดออกมา
จากซอย คงไม่เบสบอลโลหะและท่อเหล็กในมือ

จากซอยด้านหลังก็โผล่ออกมาอีกสามคน

“ออกรถ”

มิเกลตะเบ็งเสียง คาซึมาสะปลดเบรกมือ ใส่เกียร์เดินหน้า

ไฮเซ็กกลับขึ้นรถแล้ว แต่วิกก็เงอะงะ ขาช้างหนึ่งยังอยู่นอกรถ

“เร็ว” มิเกลบอก

“แต่วิกก็...”

“รีบขับไปถ้าไม่อยากตาย”

คำพูดนั้นทำให้เขาเหยียบคันเร่งทันที วิกกี้ก็วิ่งไปบนฟุตปาธ
ผู้ชายพวกนั้นเฝ้าตะโอบางอย่าง

“บึ่งไป” มิเกลตะโกน

“ก็อยากอยู่หรือ...”

ชายคนหนึ่งยื่นขวางหน้ารถไว้ คาซึมาสะหักพวงมาลัยหลบ
รถเลี้ยวคดเป็นงู ยางบดถนนเสียงดังเอี๊ยด

เขาหลบพ้นหวุดหวิด

มีผืนผ้าใบอยู่ตรงหน้า รถตู้โตโยต้าไฮเอซพุ่งออกมาจากซอย
นั่นเอง

คาซึมาสะเหยียบเบรก ด้านข้างรถกระชั้นเข้ามา ชนแน่...
เขาก็ล้มหัวหลัง วินาทีถัดจากได้ยินเสียงทะมงเห่า เกิดแรงกระแทก
สนั่น แล้วความมืดก็กลืนกินชายหนุ่ม

คาซึมาสะร้องครวญคราง รู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรง เจ็บ
ตรงศีรษะ ลำคอ และซี่ข้าง ควันลอยคลุ้งในรถ เขาไถเป็นชุด
ความเจ็บปวดทำเอาร่างสะท้าน

ความทรงจำค่อยๆ กลับมา เขาขับพุ่งเข้าชนด้านข้างของรถตู้

“ทะมง”

ชายหนุ่มเรียกสุนัข แต่ไร้การตอบรับ เขาช่มความเจ็บปวด

เข็มขัดนิรภัย พยายามเปิดประตู แต่ไม่ออก เพราะประตูโดนแรง
กระแทกจนผิดรูป

“ขอร้องละ ตัวเองนะไม่ไหวแล้ว ฉันต้องช่วยทะม่ง”

ชายหนุ่มใช้ไหล่กระแทก ประตูเปิดฉวัะจนกลิ้งหล่นลงพื้น
พอพยายามจะลุกยืนถึงรู้ตัวว่าร่างกายท่อนล่างไร้เรี่ยวแรง เหงื่อไหล
เข้าตา เขาใช้หลังมือปาดเหงื่อ สัมผัสที่ต่างจากเหงื่อเล่นเอาตัวสั่น
เลือดต่างหากไหลเปียกหน้าผาก

เขานาวจนตัวแทบแข็ง ร่างสั่น พันกระตบก้นกึก ๆ

คาซึมาสะได้ยินเสียงครวญคราง เลยกลิ้งบนถนนลาดยาง
ตามหาเจ้าของเสียง

มองเห็นพวกผู้ชายนอนอยู่บนพื้นเช่นเดียวกัน พวกที่กระโจน
ออกมาจากซอยนี้ ไม่เบสบอลโลหะและท่อเหล็กก็ตกอยู่บนพื้น

ทะม่งไปไหน มิเกลละ

คาซึมาสะเอี้ยวคอมองหา

เจอมิเกลแล้ว ไม่เห็นโฮเซและริกกี

แสงไฟถนนฉายส่องมิเกล ร่างเปื้อนเลือด มือขวากำมิด
มือซ้ายถือเชือก

เชือก ไม่สิ สายจูงต่างหาก สายจูงของทะม่ง คาซึมาสะ
ไล่สายตาตามสายจูง เจอทะม่งแล้ว มันอยู่กับมิเกล

“ทะม่ง!”

เขาพยายามตะโกนแล้ว แต่เสียงออกจากปากแผ่วเบา ถึง
อย่างนั้นทะม่งยังลุกยืนเหลียวมามอง

“ทะม่ง...ทะม่ง”

ทะม่งออกวิ่งมาทางนี้ ช่วงขณะที่สายจูงขึงตึง มันก็โดนมิเกล
ดึงกลับไป

“รอก่อนนะ ทะม่ง...”

คาซึมาสะเอื้อมมือหา แต่มิเกลอุ้มสุนัขวิ่งจากไปเสียก่อน

“ทะม่ง...”

เขาสั่นไม่หยุด ความเจ็บปวดรุนแรงขึ้นทุกที

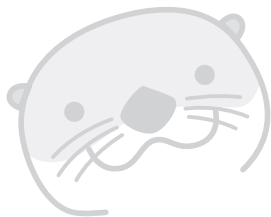
จะพาทะม่งไปไหน มิเกล แล้วแม่กับพี่สาวฉันจะเป็นอย่างไร

มิเกล

มิเกลกับทะม่งล้มลงสาวยตาไป

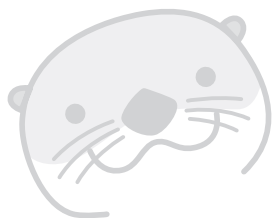
“ขอโทษนะ แม่ พี่มายูมิ”

คาซึมาสะพึมพำแล้วหลับตา

ทดลองอ่าน

หิวขโมยกับสุนัข

ดอยอ่าน